

aan de schildering als zoodanig — noch in kleur, noch in kompositie — geven, dank zij de evenwichtige verdeeling dier détails en de meesterlijke en gevoelige, van licht doortrokken, alle bijzonderheden, wisselingen en tegenstellingen tot één groot, rustig geheel verbindende schildering.

Aan dit verslag zij nog toegevoegd, dat een nieuwe ordening der schilderijen van het Koninklijk Kabinet, met een geheel nieuwe bijeenbrenging der voorhanden primitieven in een der kleine zaaltjes tot uitgangspunt, haar voltooiing nadert, waarmee zoowel het publiek als de zeer verdienstelijke en bekwame directeur, die onlangs een zoo verdiend jubileum mocht vieren, zijn geluk te wenschen. Over de bij die feestelijke gelegenheid door het museum verkregen geschenken een volgende keer.

H. F. W. JELTES.

D. B. NANNINGA IN DE GALERIE D'ART FRANÇAIS TE AMSTERDAM.

Na de tentoonstellingen der Mij. Rembrandt bood deze expositie opnieuw gelegenheid om een lacune in onze kennis van de kunst des tijds te doen verdwijnen. Pas in de laatste jaren is, naar ik meen, de schilder Nanninga meer op den voorgrond gekomen en hij verraste ons daardoor te meer met het rijpe en innige werk, waarmee hij, nu en bij enkele vorige gelegenheden daarvan iets toonend, onze kunst blijkt verrijkt te hebben.

Deze kunstenaar moet een in zich zelf verzonkene zijn, die het luide en drukke schuwt, maar des te meer alle dingen of de dingen slechts dan bemint, wanneer ze als in een droombestaan een stil, eigen leven voeren; wanneer levenlooze voorwerpen stemmingen oproepen, wanneer een landschap, roerloos op een laten zomernamiddag, zoo vreemd verlaten kan schijnen, dat het ons schier beklemmt, wanneer een gezicht op oude Amsterdamsche huizen in de gulden uren van den naderenden avond ons doet droomen. Een impressionist? Ongetwijfeld, zoo men slechts de overgeleverde beteekenis van het woord wil loslaten. Want in volkomen tegenstelling tot wat de zienswijze van die kunstrichting meebracht, stelt hij zich tot taak om bij een bijna primitieve aandacht voor detail niettemin ongerept die werkingen te bewaren, voor welke de impressionist tot alle vastheid toe bereid was te verzaken. Een traditie, die wel zeer hollandsch is, zet hij aldus voort. Een stadsgezicht, gelijk hij ter tentoonstelling laat zien, — een der mooiste stukken hier aanwezig —, knoopt bij De Hoogh aan, herinnert aan den achttiende-eeuwer Schouten en brengt Gerrit Lamberts in de gedachte. Zijn werk is ook niet geschilderd in de vlakke toetsen, die vorm en kleur vereenvoudigen, maar, op een